

ФИЛОЛОГИЯНИНГ
ДОЛЗАРБ МАСАЛАЛАРИ

ХАЛҚАРО ИЛМИЙ КОНФЕРЕНЦИЯ МАТЕРИАЛЛАРИ

ACTUAL PROBLEMS OF PHILOLOGY

MATERIALS OF THE INTERNATIONAL SCIENTIFIC CONFERENCE

АКТУАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ ФИЛОЛОГИИ

МАТЕРИАЛЫ МЕЖДУНАРОДНАЯ НАУЧНАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ

60

ЎЗБЕКИСТОН РЕСПУБЛИКАСИ ФАНЛАР АКАДЕМИЯСИ
ЎЗБЕК ТИЛИ, АДАБИЁТИ ВА ФОЛЬКЛОРИ ИНСТИТУТИ
ЎЗБЕКИСТОН РЕСПУБЛИКАСИ ОЛИЙ ВА ЎРТА МАХСУС
ТАЪЛИМ ВАЗИРЛИГИ
БУХОРО ДАВЛАТ УНИВЕРСИТЕТИ
ҚЎҚОН ДАВЛАТ ПЕДАГОГИКА ИНСТИТУТИ

**ФИЛОЛОГИЯНИНГ
ДОЛЗАРБ МАСАЛАЛАРИ**

ACTUAL PROBLEMS OF PHILOLOGY

АКТУАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ ФИЛОЛОГИИ

Филология фанлари доктори, профессор Шоира Нематовна Ахмедова таваллудининг 60 йиллиги муносабати билан ўтказилган халқаро илмий конференция материаллари

Materials of the International scientific conference Organized on the occasion of the 60th anniversary of Doctor of Philology, Professor Shoira Nematovna Ahmedova

Материалы Международная научная конференция организована к 60-летию со дня рождения ученой, профессора Бухарского государственного университета Ахмедовой Шоиры

*2020 йил 24-26 декабрь. Ўзбекистон
December 24-26, 2020, Uzbekistan
24-26 декабря, 2020 г. Узбекистан*

**«ТУРОН-ИҚБОЛ» НАШРИЁТИ
ТОШКЕНТ – 2021**

Ҳайитов ШАВКАТ,
филология фанлари доктори
Аҳмадова МАҲБУБА,
БухДУ санъатшунослик факультети
З-босқич талабаси
(Ўзбекистон)

ИЛМ ҲАҚИҚАТИ

Алишер Навоий талқинича, инсон табиатидаги ақлий камолот ва ахлоқий баркамолликнинг таянч омилларидан бири – илмга эътибордир. Бундай инсоний камолотнинг негизи ёшлиқдан шаклланади. Алишер Навоий «Хамса»сида Фарҳод, Қайс, Искандар, Моний, Фарруҳ, Жуна каби ўнлаб образлар мисолида илм эгаллаш шахс камолотининг муҳим шарти сифатида тасвирланган. **Илмга ташналик**, фавқулодда истеъдод ва қобилият бу тимсолларда болаликданоқ ўзидан хабар беради. Фарҳоднинг ўн ёшидаёқ ўз замонасидаги барча фан асосларини ўрганиб олиши, ундаги илм ҳақиқатига беҳад интилишнинг самарааси сифатида талқин қилинади. Мажнун тимсолида ҳам айни хусусият намоёндир:

*Оз вақтда айлади замона
Они бори илм аро ягона [3, 69].*

Тили чиқиб, нутқи равонлашган даврдан бошлаб ўткир фикри билан фалакнинг бутун сирларини очишга қодир аллома Нақумоҳисдан таълим олган Искандар «бори илм аро соҳиб камол» бўлиб етишади.

Илмга шахс камолотининг муҳим белгиси сифатида қарав Алишер Навоийнинг насрый асарларида ҳам кузатилади. Шуниси муҳимки, насрый асар қаҳрамонларида ҳам илмга чанқоқлик табиий эҳтиёж сифатида ёшлиқнинг тоза ниҳолида куртак отади. «Ҳолоти Сайид Ҳасан Ардашер»-дан ўқиймиз: «Чун алар кичик ёшдин фазойилу камолот иктисобиға авқотларин сарф қилур эрмишлар»[5,89]. Улуғ адид наздида, ёшлиқда олинган билим дунёни англаш, Ҳақ ва ҳақиқат сирига етиш сари ташланган илк қадамдир. Инсоний баркамолликнинг дебочаси ҳам ўша қадамдан бошланади. Шундан бўлса керак, Алишер Навоий талқинидаги баркамол инсонлар хоҳ тарихий шахс, хоҳ орзу-мушоҳада асосида яратилган тахайюлий образ бўлсин зукколиги, илм бобидаги нодир истеъдоди билан ўз тенгқурларидан ажralиб туради. Улардаги бундай олижаноб туйғулар ўша қаҳрамон униб-ўсаётган муҳитнинг закий кишилари томонидан тез илғаниб, эътироф этилади, асрраб-авайланади. Мана, Навфалнинг Мажнун таърифида Лайлининг отасига ёзган мактубидан бир байт:

*Ҳайлинг аро касби илм қилмиш,
Оlamda неки илм бор – билмиш[3,159].*

«Холоти Сайид Ҳасан Ардашер»да ҳам мавзунинг айни қирраси қайноқ меҳр ва қалб ҳарорати билан қаламга олинган: «Бот абнойи жинсдин ҳар билик бобида мумтоз, балки кўпрак замоннинг табъ ва фазл аҳлига фойик ва сарафroz бўлубдурлар»[5, 89]. Алишер Навоий Сайид Ҳасан ўрганган фанларни бирма-бир рақам қилади: сарф ва наҳв (грамматика-га оид илмлар), луғат ва арабият, мантиқ ва қалом, фикҳ ва ҳадис, тафсир, шеър ва муаммо, таърих, нужум ва адвор...[5, 90]. Замонасининг йигирмага яқин фанлари бўйича оз вақтда камолот касб этиш учун зўр ҳавас, кучли иштиёқ зарур эди. Эҳтимол, мажбурият ортида икки-уч фанни ўрганиш мумкинdir. Аммо ўндан ортиқ илмни мукаммал билиш учун илоҳий истеъдод ва катта қунту меҳнат талаб қилинади. Илм талабгорининг бундай саъю ҳаракатини Илоҳни билиш, унга этиш мақсадида жону дили билан ҳаракат қилаётган, кўзу кўнгли билан Ҳаққа юзланган солик ҳолатига ҳам қиёслаш мумкин. Ана шундай таважжух оқибатидагина илм камол топади. Қадамини тариқат водийсига барқарор қўйган дарвешнинг вужуди машаққат сахросида роҳатланганидек, бундай илм соҳибининг юраги илм ўрганишу ўргатишдан ҳаловат туяди. Сайид Ҳасан дунёвий илмлар бобида шундай мақомга етган: «Алар зоҳир улуми иштиғолидин фароғат топибдурлар»[5,90].

Аммо одам фақат илмий истеъдоди билан улуғлар назарида аржуманд бўлмайди. Аксинча, илм ўрганишдан мақсад обрў орттириш, элга танилиш бўлса, бундай илм соҳиби икки дунёсини куйдиради. Бу хусусда Расули акрам (САВ) шундай деганлар: «Кимки илмни уламолар олдида фахрланиш, нодонлар билан баҳслашиш ёки одамларнинг диққатини ўзига тортиш мақсадида ўрганса, унинг жойи жаҳаннамдир»[1].

Чунки бундай илм олишнинг замирида риёкорлик ва манманлик ётади. Риёкорлик – яхшилик ниқобига ўралган ёвузылик. Манманлик эса барча разилликларнинг ибтидосидир. Шунинг учун ҳам машҳур донишманд Абу Ҳошим Сўфий: «Юракдан кибр разолатини ювишдан кўра, тоғни игна уни билан қўпориш осон», – дейди[2, 5].

Худпарастлик шундай бедаво дардки, худбин кимса ўз нафси, ўз кўнгли, ўз зоти, ўз сўзини барчадан азиз санайди. Унинг ҳар қандай номаъкул иши ўзига хуш, ёқимли ва чиройли кўринади. У ўз табиатидаги қусурларни мутлақо кўришни истамайди. Нуриддин Абдураҳмон Жомийнинг куйидаги байти бу хусусда ёрқин тасаввур пайдо қиласи:

*Кибрсизлик лофин урма уни қўрмоқдан кўра,
Қоронғу тун чумолининг изин қўрмак осонроқ [2,5].*

Алишер Навоий «Маҳбубул-қулуб»ининг ўнга яқин танbihида худпарастлик ва унинг инсоният маънавий оламига етказадиган зарари ҳақида фикр юритилади. Танbihларни мутолаа қиласи эканмиз, манманликка берилган кимсалардан улуғ жафолар кўрган, бошдан оёқ жабру ситамлар алангасида ёнган олижаноб қалб соҳибининг руҳий оғриқларини аниқ ҳис қиласиз. Улуғ мутафаккир мутакабbir кимсаларнинг «кўпига» бу фақи-

ри мазлум номақдур риоятлар еткуубдур ва муқобалада номаҳсур зулм ва тааддиларни күрүбдур ва күрмасга солиб кечуубдур...», – дея таассуф билан ёзар экан, Аллохга муножот қилиб такаббур одамларни «инсоф ҳаррамига хос қилиши»ни, ўзини ва бошқа мазлумларни уларнинг жабридан халос этишини ўтиниб сўрайди[4, 75]. Бешинчи танbih ҳиҳоясида берилган қитъада эса зотида юз хил кибру иллатлар мавжуд бундай кимсалар дардига «фано кўрасининг ўти»гина даво бўлишини қатъий таъкидлайди. Алишер Навоий таъкидича, фақат факр тарийқи, фано кўрасининг ўтигина кибр томирларини қуритишга қодирдир. Шунинг учун улуғ адаб «фақири зотий ва фонии жибиллий» Сайид Ҳасан шахсидаги туғма хоксорликни, тавозуъ ва ҳаёни кибрга мубтало бўлганларга ибрат қилиб кўрсатади. Юқорида номлари келтирилган фанларни кўпчиликдан яхшироқ билган Сайид Ҳасан «...ҳаё ва адаб жиҳатидан, ҳам бирорга илзому хижолат етмасун деб, кўп сўз айтмас эрмишлар, балки кўп мажолисда такаллум ҳам қилмас эрмишлар»[5,90]. Мазкур жумла мантиқи қўчирганимиз ҳадис мазмунига тескари (зид) қиёслаш оқибатида уйғунлашади.

Нега, Сайид Ҳасанни болалик давриданоқ Бойсунғур Мирзодан тортиб шаҳарнинг жами алломаларига қадар тенгқурларидан устун қўядилар, қадр-қимматини баланд тутадилар? Чунки одобли ёшнинг муомала-муносабатида эл-улус улуғворлик кўради. Тавозуъ ўз соҳибини халқ назарига салобатли қилиб кўрсатади. Ана ўша олижаноб фазилатлари туфайли замонасининг маърифатли инсонлари, юртнинг улуғлари қалбида истиқболли ёшга нисбатан самимий муҳаббат уйғонади ва бундай меҳр кўнгиллар мулкида мангу ўрнашади. Алишер Навоий таъкидича, бундай гўзал одобу тавозуъ Сайид Ҳасаннинг «зотида ғолиб», аслу насабида бор. Шайх Муслиҳиддин Саъдий таъбири билан айтганда, булут ҳаёт ёмғирини қуйгани билан тол дараҳтида мева пишмайди. Бўйра тўқишига ярайдиган қамишдан минг уринган билан шакар олиб бўлмайди. Шўрхок ерда гул унмайди, лолаю гул боғда, ширин заминда кўкаради [7, 14,16].

Сайид Ҳасанни ёшлигиданоқ барчага суюкли қилган яна бир аслий (зотий) фазилати бор. Бу – ҳаё. Алишер Навоий талқинича, ҳаё мавжуд бўлган вужудда вафо ҳам бор. Вафо билан ҳаё икки эгизак фарзанд кабидир. Улар бир булоқнинг икки кўзи, бир нақшин олманинг икки палласи янглиғ пайванд, ажралмасдир. Қайси инсон табиатидаки ҳаё бўлса, унда вафо ҳам барқарордир. Аммо ҳаё билан пайваста вафо шундай пок хилқатли маҳбубаки, у аслу насаби тоза, табиати беғубор бўлмаган кимсага ром бўлмайди. «Бу икки ҳамзод фарзанд» табиатида шубҳа, гумон, қизғанчиқлик, гина-кудурат, ҳасаддан асар бўлмаган кишиларнинг вужудидан макон тутади. Шунинг учун ҳам вафо или пайваста ҳаё гулинини давр чаманидан топиш маҳолдир. Баъзида жаҳон гулшани вафо зийнатидан бўшаб қолгандек, инсоният боғида ҳаё гулининг муаттар ҳидлари тараалмаётгандек, замон вафосизлар кўнгли билан сирлашаётгандек таассурот қолдиради. Аммо кишилик дунёсининг сардафтари – комил инсонларнинг вафо или пайваста ҳаё қуёши мангуга дунё зимиstonини ёритиб туради. Шунинг учун ҳам Алишер Навоий: «Ҳар кимда бу икки йўқ – андин одамийлик келмак имкон йўқ... Комиллар – аҳли ҳаё ва ноқислар – беҳаё», – дея битади [6, 114].

Адабиётлар

1. Баҳром Ҳ. Яхши ният – барака қалити. //Ислом нури, 2003,1-сон.
2. Жомий А. Баҳористон. –Тошкент: “Ёзувчи”, 1997, 112 бет.
3. Навоий А. Лайли ва Мажнун. Муқаммал асарлар тўплами. 20 жилдлик, 9-жилд. –Тошкент: “Фан”, 1992, 356 бет.
4. Навоий А. Муқаммал асарлар тўплами. 20 жилдлик, 14-жилд. –Тошкент: “Фан”, 1998. – 304бет.
5. Навоий А. Ҳолоти Сайид Ҳасан Ардашер Муқаммал асарлар тўплами. 20 жилдлик, 15-жилд. –Тошкент: “Фан”, 1999, 236 бет.
6. Навоий А. Маҳбубул-қулуб. Қиёсий матн. Москва – Ленинград: изд. АН СССР, 1948, – 174 бет.
7. Саъдий Шерозий. Гулистон. –Тошкент: Абдулла Қодирий номидаги Халқ мурроси нашриёти, 1993. –101 бетлар.

**Қобилова З.,
Кўқон ДПИ доценти
Тешабоева З.,
ТДТУ катта ўқитувчиси
(Ўзбекистон)**

АМИРИЙ ШЕЪРИЯТИНИНГ БАДИЙ-ЭСТЕТИК ТАЪСИР КЎЛАМИ

Аннотация. Мақолада Кўқон адабий муҳитининг асосчиси ва истеъододли шоир Амирийнинг бадиий-эстетик таъсир доираси Кўқон ва Хоразм шоирлари ижоди мисолида ёритиб берилган.

Аннотация. В статье на примере произведений кокандских и хорезмских поэтов проиллюстрирован масштаб творческого и эстетического влияния основоположника кокандской литературной среды и талантливого поэта Амирии.

Annotation. The article describes the scope of creative and aesthetic influence of the founder of the literary environment of Kokand and the talented poet Amiri on the example of the works of poets of Kokand and Khorezm.

Калит сўзлар: адабиётшунослик, адабий танқид, адабий муҳит, Амирий ижоди, бадиий-эстетик таъсир, Хоразм шоирлари.

Ключевые слова: литературоведение, литературная критика, литературная атмосфера, творчество Амирия, художественно-эстетическое влияние, поэты Хорезма.

Key words: literary criticism, literary criticism, literary atmosphere, creativity of Amiry, artistic and aesthetic influence, poets of Khorezm.

Кўқон адабий муҳитининг асосчиси ва етакчиси Амирий Мавлоно Лутфий, Абдураҳмон Жомий, Алишер Навоий, Муҳаммад Фузулий, Соиб Табризий, Мирзо Бедил каби Шарқ мумтоз сўз санъатининг забардаст намояндалари мактабида таҳсил олиб, маҳоратини камолга етказган ва ўзидан кейинги шоирлар учун чин маънодаги ижодий раҳнамога айланган ўзига хос ва бетакрор истеъдод соҳибиdir. Айниқса, туркий ва форсий шеъриятнинг Навоий ва Бедил каби муazzам сиймолари “панжасига панжа” ургани –

МУНДАРИЖА

I БОБ ЗИЁГА ИНТИЛГАН УМР ИБРАТИ...

Бахтиёр Назаров, Курдош Қаҳрамонов. Юксалиш	4
Обиджон Ҳамидов. Ибратли фаолият соҳибаси	6
Мамиржон Атаджанов, Зебо Қобилова. Олиманинг серқирра фаолияти	8
Алмаз Улвий Биннатова. Олималик саодати	9
Салимахон Мирзаева, Зилола Раҳмонова. Олиманинг нурли йўли	11
А. Сабирдинов, Г. Орипова. Илм билан безангандан умр	13
Давронова Шоҳсанам. Адабий танқид жанрлари тадқиқотчиси	14
Зулайҳо Раҳмонова. Кўнгил тарихидаги устозлар	16
Нусратова Ҳамида. Устоз – юксак маънавият тимсоли	18
Қодирова Насима. Устоз йўли – ибрат мактаби	20
Go'zal Zoyirova. Ustoz oldida mudom ta'zimdamiz	22
Лайло Шарипова. Устоз ибрати	24

II БОБ МУМТОЗ АДАБИЁТГА ОИД ТАДҚИҚОТЛАР

Эргаш Очилов. Огаҳийнинг Навоий ғазалларига мухаммаслари	27
Абдуллаева Марғуба. Ҳикоят жанрининг адабий хусусиятлари	31
Амонова Зилола. Мукаррап санъати жозибаси	36
Axrorova Zufnunabegim. Sharq tasavvuf adabiyotida pir-muridlik munosabati	42
Әləkbərova Lalə Zakir qizi. Əliçir Nəvainin XX əsr Azərbaycan eairlərinə təsiri	46
Музаффар Маматқулов. Бадий тасвир воситаси имкониятлари ва Нишотий маҳорати ..	52
Askarova Maftuna. O'zbek mumtoz adabiyoti timsollar tasnifi	56
Бозорова Л. Ш. Замонавий шеъриятда ҳадисларнинг бадий талқинлари ..	60
Baxshilloyeva Nilufar. "Nazmul-javohir" ruboiyalarida islom farzlar talqini ..	64
Ibotova Madina Otabek qizi. O'zbek mumtoz adabiyotida me'roj tasviri	67
Murodova Gulchehra. "Hayrat ul abror" dagi XIII bobning nashriy tafovutlari	70
Пирназарова Манзура. Лирик қаҳрамон руҳияти тасвирида шоир маҳорати	74
Rajabov Dilshod, Samiyeva Mahliyo. Adib Ahmad Yugnakiying tazoddan foydalananish mahorati	78
Ражабова Маърифат. Навоий муаммолари бадий такомилида фольклорнинг таъсири ..	82
Раҳмонова Зулайҳо. Ирфоний адабиётда "Үлмасдан бурун ўлинг" ҳадиси талқини	87
Temirova Mohichehra. Alisher Navoiyning "Layli va Majnun" dostoni na't bobi nashrlarining qiyosiy tahlili	92
Файипов Дилшод. Шеърий санъатлар шоир бадий маҳоратининг ifodachisi сифатида ..	95
Ҳайитов Шавкат, Аҳмадова Маҳбуба. Илм ҳақиқати	106
Қобилова З. Тешабоева З. Амирий шеъриятининг бадий-эстетик таъсир кўлами	109
Куролова Инобат. Мумтоз матн ва луғатлар билан ишлаш	115
Gulhayo Amrulloyeva. «O'qish» kitoblarida buyuk mutafakkirlar haqidagi rivoyatlar hamda ular aforizmlarining yoritilishi	117

III БОБ XX-XXI АСР ЎЗБЕК АДАБИЁТИ ТАДҚИҚИ ВА ТАЛҚИНИ

Бахтиёр Назаров. Замон ва Абдулла Орипов шеърияти	125
Иброҳим Ҳаққул. Бедор юрак иқболи бедор бўл, бедор бўл, бедорларга ёр бўл	135
Баҳодир Карим. Вадуд Маҳмуд ва Фитрат	142
Муродов Файрат. Болалар шоири	147
Раҳматулла Баракаев. Турсунбой Адашбоев ижодида бадий санъатларни кўллаш маҳорати	151